

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że Komisja przekroczyła granice w wykonywaniu swych kompetencji, naruszając właściwe przepisy prawa Unii przy określaniu wysokości częściowego zwrotu przez Węgry krajowej pomocy finansowej przyznanej w 2011 r. organizacjom producentów działającym w sektorze owoców i warzyw.

Zdaniem skarżącej prawo Unii nie przewiduje możliwości, by w decyzji dotyczącej częściowego zwrotu wspólnotowego państwowej pomocy finansowej przyznanej na podstawie art. 103f rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007⁽¹⁾ organizacjom producentów działającym w sektorze owoców i warzyw, Komisja domagała się tylko zwrotu tych kwot pomocy, które zostały wskazane przez Węgry jako kwoty „szacunkowe” lub „przewidywalne” we wniosku o zezwolenie na przyznanie pomocy krajowej.

Skarżąca uważa, że zgodnie z art. 103f rozporządzenia nr 1234/2007 zezwolenie Komisji na pomoc krajową dotyczy przyznania pomocy a nie ustanowienia przez Komisję maksymalnej granicy pomocy, jaka może zostać przyznana. Zdaniem skarżącej taka maksymalna granica została przewidziana w sposób jednoznaczny w rozporządzeniu nr 1234/2007, które stanowi, że pomoc krajowa nie może przekraczać 80 % wkładów finansowych na fundusze operacyjne członków lub organizacji producentów. Przepisy dotyczące częściowego zwrotu wspólnotowego pomocy krajowej również nie upoważniają Komisji do tego, aby przy ustanawianiu takiego zwrotu ustalała, jako maksymalną granicę zwrotu kwotę, jaką państwo członkowskie zakomunikowało Komisji we wniosku o zezwolenia, jak również całkowitą kwotę pomocy, jak również wysokość pomocy przewidzianej dla niektórych organizacji producentów, tym bardziej wówczas, gdy we wspomnianej informacji rząd węgierski przedstawił rzeczony kwoty jako kwoty jedynie programowane lub szacunkowe.

Podobnie skarżąca twierdzi, że Komisja ma prawo sprawdzić, czy faktycznie wypłacona pomoc nie przekroczyła ww. maksymalnej wysokości 80 %, oraz czy zażądany zwrot nie przekracza 60 % przyznanej pomocy, jednakże nie może ustanowić jako maksymalnej wysokości zwrotu, kwot wskazanych we wniosku o zezwolenie, tym bardziej, że w tym wniosku podkreślono tymczasowy lub szacunkowy charakter danych. Jeżeli z określonych powodów zmienia się w trakcie roku wysokość pomocy krajowej udzielonej jakiegokolwiek organizacji producentów, częściowy zwrot wspólnotowy dokonywany jest według rzeczywiście wypłaconej kwoty, o ile spełnione zostały przesłanki ustanowione w prawie Unii w tym zakresie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (Dz.U. L 299, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2014 r. — Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-14/14)

(2014/C 71/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Islamic Republic of Iran Shipping Lines (Teheran, Iran), Hafize Darya Shipping Lines (HDSL) (Teheran), Khazar Shipping Lines (Anzali Free Zone, Iran), IRISL Europe GmbH (Hamburg, Niemcy), IRISL Marine Services and Engineering Co. (Qeshm Island, Iran), Irano — Misr Shipping Co. (Teheran), Safiran Payam Darya Shipping Lines (SAPID) (Teheran), Shipping Computer Services Co. (Teheran), Soroush Sarzamin Asatir Ship Management (Teheran), South Way Shipping Agency Co. Ltd (Teheran) i Valfajr 8th Shipping Line Co. (Teheran) (przedstawiciele: F. Randolph, QC, M. Lester, barrister, i M. Taher, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/497/WPZiB z dnia 10 października 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 272, s. 46) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 971/2013 z dnia 10 października 2013 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 272, s. 1);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że brak jest właściwej podstawy prawnej dla zaskarżonych środków obejmujących jako kryterium umieszczenia powiązanie z pierwszą ze skarżących (IRISL) tuż po tym, jak wniesiona przez IRISL skarga o stwierdzenie nieważności została uwzględniona.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada naruszyła uzasadnione oczekiwania skarżących oraz zasady celowości, pewności prawa, ne bis in idem, powagi rzeczy osądzonej i niedyskryminacji.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada naruszyła przysługujące skarżącym prawo do obrony, nie informując IRISL ani pozostałych skarżących, że zamierza podjąć zaskarżone środki, oraz nie dając skarżącym możliwości przedstawienia uwag.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżone środki naruszają przysługujące skarżącym prawa podstawowe, w tym prawo do poszanowania reputacji i własności.
- 5) Zarzut piąty dotyczący tego, że Rada nadużyła swojej władzy, przyjmując zaskarżone środki; zwracanie się przeciwko IRISL i powiązanym spółkom, gdy stanowi to obejście wyroku Sądu, nie jest właściwym użyciem swoich uprawnień.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2014 r. — HTTS i Bateni przeciwko Radzie

(Sprawa T-45/14)

(2014/C 71/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (Hamburg, Niemcy) i Naser Bateni (Hamburg) (przedstawiciele: adwokaci M. Schlingmann i F. Lautenschlager)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący nr 1 wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego nr 1;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego nr 1;
- obciążenie Rady kosztami postępowania, w szczególności kosztami poniesionymi przez skarżącego nr 1.

Skarżący nr 2 wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego nr 2;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. doty-

czącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego nr 2;

— obciążenie Rady kosztami postępowania, w szczególności kosztami poniesionymi przez skarżącego nr 2.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem i niemożliwości stosowania decyzji 2013/661/WPZiB i rozporządzenia (UE) nr 267/2012⁽¹⁾ zgodnie z art. 277 TFUE

W tym kontekście skarżący podnoszą m.in., że Rada zmieniła podstawę prawną dla umieszczenia ich w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami, tak aby umożliwić objęcie ich sankcjami. W związku z tym dokonując zmiany podstawy prawnej Rada w oczywisty sposób nadużyła swoich uprawnień dyskrejonalnych.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do efektywnej ochrony sądowej i obowiązku uzasadnienia

W tym miejscu skarżący podnoszą co do istoty, że Rada uzasadniła umieszczenie ich w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami w niedostatecznym stopniu. Brak jest uzasadnienia jakichkolwiek istotnych okoliczności, na których Rada oparła swoją decyzję.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący braku podstawy dla umieszczenia skarżących w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami

W ramach tego zarzutu skarżący podnoszą, że uzasadnienie przedstawione przez Radę nie uzasadnia ponownego umieszczenia skarżących w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami

- 4) Zarzut czwarty: naruszenie własności, swobody przedsiębiorczości, prawa do poszanowania życia rodzinnego oraz zasady proporcjonalności

W końcu skarżący podnoszą, że ich ponowne umieszczenie w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami narusza własność, swobodę przedsiębiorczości i prawo do poszanowania życia rodzinnego skarżącego nr 2. Skarżący są zdania, że ich umieszczenie w tym wykazie stanowi nieproporcjonalną ingerencję, oczywiście nieodpowiednią dla osiągnięcia celów realizowanych przez zaskarżone akty prawne i w każdy razie wykraczającą poza to, co jest niezbędne do ich osiągnięcia

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1)